

klart som Dagen, derfor har jeg udtalt mig i Udvalget, som jeg har, og derfor gjentager jeg det ogsaa her. Jeg tror, der virkelig her er Interesser, der bør værnes om, og jeg tror, at de ved et saadant Forbud i langt højere Grad end nu ville sikkes en fast Position, om jeg saa maa sige, paa Smørmarkedet. Det er virkelig af tilstrækkelig stor Betydning ikke alene for Landbruget, men for Almeninteressen her i Landet, at man kan gjøre Noget i den Henseende. De smukke theoretiske Betragtninger, man kan stille op herimod, have jo aldeles Intet at betyde ligeoverfor de virkelig praktiske Forhold, som ere tilstede og ganske sikkert ville vedblive at være tilstede heri Landet i den Fremtid, som i det Hele er overskuelig. Hvad Ændringsforslagene angaa, gaar det første i Almindelighed ud paa at udstemme Udførselsforbudet, og det har jeg altsaa udtalt mig tilstrækkelig imod. Naar man vedtager det og en hel Række andre, saa betyder det, at Udførselsforbudet falder bort. Ændringsforslag Nr. 3, at 10 Procentsblandingen skal forandres til 50 Procentsblanding, er uden stor Betydning. Jeg tror nok, at det foreliggende Forslag er det Korrekte, nemlig de 10 Procent, i ethvert Tilfælde komme vi ikke over det med den gjældende Farvebestemmelse, og det er den, der dominerer Loven. Men, at man i og for sig vil fastholde, hvad der staar i Loven, skal jeg ikke gjøre videre Banstikigheder imod. Med Hensyn til Farvebestemmelserne tror jeg, at man maa erkjende, at det, der er foreslaaet i Loven, er et Skridt fremad. Jeg tror, at der i teknisk Henseende kan siges Noget mod de nuværende Farvebestemmelser og navnlig mod den Maade, hvorpaa Prøverne tages; men jeg har søgt at forbedre dette Forhold. Jeg skal erkjende, at man kan bruge det, man har, og kan jeg ikke faae Andet, kan jeg beholde det, men jeg vilde meget nødig se, at man vedtog den Bestemmelse, at Farvebestemmelsen foretages paa den i Bilag til Indenrigsministeriets Skrivelse af 17de Mai 1888 foreskrevne Maade og saaledes rykkede Betsjendtgjørelsen op i Loven. Jeg er ikke enig med den ærede Ordfører i, at man godt kan gaa til et nyt Oprør af Farvefaalen. Tavlerne ere underkrevne af mig, ere forvarede og blive gjældende, indtil man faaer en anden Farvebestemmelse. Man er affaaeret fra at gjøre Nogetsomhelst af Betydning i den Sag; men vi kunne komme igjennem med det, som vi have, og om det theoretisk paa ethvert Punkt lader sig begrunde, gjør mindre til Sagen, da det er praktisk brugbart. Til § 9 om Oleomargarinen er der stillet nogle Ændringsforslag. Den ærede Ordfører mener,

at det er umuligt paa Markedet i Antwerpen at faae Oleomargarinen mærket med Navn. Det benægter jeg; jeg tror endog saa, at det er saaledes, at det skal sælges under Navn; men Bestemmelsen er jo ikke saa overmaade vigtig. Det næste Stykke i Ændringsforslaget om Mærkningen skal jeg ikke htre mig imod, derimod maa jeg yttre mig imod Ændringsforslagene til § 10 om Margarineosten. Det Æneste, Flertallet vil beholde, er, at Margarineosten ikke maa udføres, transiteres, indføres, forhandles eller sælges, uden at være mærket med Ordet „Margarineost“, hele Mesten gaar i Virkeligheden bort. Det er meget uheldigt, det var høist ønskeligt ogsaa at have Kontrol med Handelen, og naar der er talt om Bogføring for Margarineosten, er det jo ingenlunde Handelsbøger, der tænkes førte. Det er ønskeligt, for ikke at sige nødvendigt at holde Regnskab med, hvad der produceres; det maa Indenrigsministeren kunne anordne, og det kan ske ved en simpel Bogføring, der ikke generer noget Menneske, og der er vist ikke et eneste Meieri, der ikke har en saadan Bogføring. Jeg kan ikke erkjende, at det er en Bestemmelse, der ikke hører hjemme i et Lovforslag, der for en væsentlig Del handler om Benyttelsen af Margarine og Oleomargarin til Produkter, og det forekommer mig høist naturligt at behandle Osten ligesom Smørret. Det Væsentlige er, at denne Ost paa ethvert Punkt fører sit eget Flag. Jeg erkjender meget vel, at der her ved Ostproduktionen kan være Tale om en Forbedring og ikke, som ved Smørret, om en Forringelse. Indblanding af Fedtstoffer kan være en Forbedring. Men man maa paa den anden Side tage sig vel i Vare for ikke at udgive den for Sødmealkstoft eller bedre Ost, og det af den praktiske Grund, som den ærede Ordfører jo ogsaa erkjendte, at man i England ønsker Bestemmelser i den Retning og selv vil indføre dem. Jeg anser det for ganske nødvendigt at gjøre Noget i den Retning, og det her Foreslaaede er ikke det Mindste for Meget. Ændringsforslaget Nr. 17 er meget uheldigt baade i Realiteten og i Uffattelsen. Da det ærede Medlem for Christed Amts 3die (H. Andersen) har udtalt sig derimod, og da jeg kan henholde mig til ham, skal jeg ikke komme nærmere ind paa en Omtale deraf, men tillade mig at anbefale, at man vedtager Forslaget under Nr. 18. Det fraviger ogsaa noget den stærkere Bestemmelse, som er foreslaaet i Lovforslaget; men det forekommer mig i enhver Henseende fyldestgjørende, og jeg har ikke Noget mod at se dette Forslag vedtaget. Hvad angaar Forslaget under Nr. 19 om Forbrugsforeningerne, skal jeg sige,